

Arrest

**nr. 173 118 van 11 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 7 juni 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat loco advocaat M. STRUBBE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 oktober 2002 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 oktober 2002 een asielaanvraag in, dewelke definitief werd afgesloten met een verwerpingsarrest van de Raad van State van 16 december 2003 (RvS 16 december 2003, nr. 126 425).

1.2. Verzoeker diende op 17 september 2008 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 3 oktober 2008 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Verzoeker diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende op 17 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 april 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 7 juli 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen beide beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 6 juni 2016 (RvV 6 juni 2016, nr. 169 158).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 mei 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.8. Eveneens op 25 mei 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelde tegen de in punt 1.7 en 1.8 vermelde beslissingen per aangetekend schrijven d. d. 7 juni 2016 een beroep tot nietigverklaring in. Op 9 juni 2016 verzond verzoeker wederom een aangetekend schrijven houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen dezelfde bestreden beslissingen (beide verzoekschriften werden onder rolnummer RvV 189 741 ingeschreven op de rol).

2.2. Artikel 39/82, §3, derde lid bepaalt het volgende:

“Eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is een navolgende vordering tot schorsing niet ontvankelijk, onverminderd de mogelijkheid in hoofde van de verzoeker om, indien de beroepstermijn nog niet is verstreken, een nieuw beroep tot nietigverklaring in te stellen waar een vordering tot schorsing is bijgevoegd op de wijze bepaald als hiervoor.”

2.3. Aangezien beide in punt 1.9 vermelde beroepen binnen de beroepstermijn werden ingediend, is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, waarmee het beroep tot nietigverklaring dat op 9 juni 2016 vergezeld ging, op het eerste zicht ontvankelijk.

2.4. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen er enkel op gericht is de op 9 juni 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging versneld behandeld te zien.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

3.1. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer dat verzoeker niet diligent heeft opgetreden omdat hij reeds op 25 mei 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en hij vanaf die datum de Raad diende te vatten met een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De verwerende partij verwijst hierbij naar de beroepstermijn uit artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2. Artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt uiteengezet in welke gevallen een vreemdeling middels voorlopige maatregelen een eerder ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging versneld kan laten behandelen, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

3.3. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent was op het ogenblik van diens kennisgeving op 25 mei 2016. Verzoeker werd immers reeds toen vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, zodat hij destijds een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid had moeten indienen zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.4. De termijn voor het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt vastgelegd in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

3.5. De bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 mei 2016, zodat de *dies a quo* volgens de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2, 3°, van de vreemdelingenwet viel op 26 mei 2016. Aldus was maandag 6 juni 2016 de laatste nuttige dag om een eventuele vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Bovendien merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing als een tweede verwijderingsmaatregel dient te worden beschouwd aangezien jegens verzoeker reeds eerder, met name op 7 juli 2015 een verwijderingsmaatregel werd getroffen, die hem op 31 augustus 2015 ter kennis werd gebracht. Hierdoor zou de beroepstermijn tot vijf dagen beperkt zijn en reeds op 30 mei 2016 afgelopen zijn.

3.6. Verzoeker opteerde er echter voor om op 9 juni 2016, ruim na de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, een vordering tot gewone schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Thans streeft verzoeker ernaar, middels een aangetekend schrijven van 8 augustus 2016 met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot gewone schorsing van 9 juni 2016 versneld behandeld te zien.

3.7. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende de tijdigheid van de vordering:

“(…)

Zoals reeds gesteld, heeft de directeur van het gesloten centrum te Brugge op 5 augustus 2016, op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzochende partij kennis

gegeven van de beslissing van 5 augustus 2016 waarbij zijn opsluiting wordt verlengd tot en met 5 oktober 2016.

Als redenen van de beslissing tot verlenging van de beslissing tot verlenging van de opsluiting werden de volgende motieven opgegeven (stuk 9):

"(•:)

1) *Betrokkene vraag asiel aan op 06.06.2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 juli 2016 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen betekend. Deze beslissing werd definitief op 29.07.2016 (...)*

2) *De nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen de zeven werkdagen na de definitieve beslissing in de asielprocedure. Op 04.08 werd er een voorstel escorte overgemaakt aan de politie (...)*

3) *Tot op vandaag bestaat er nog steeds een kans om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen (...)" (eigenonderlijning).*

De vordering tot bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd binnen de vijf dagen na kennisname van voormelde beslissing ingesteld.

De vordering is tijdig."

3.8. De Raad merkt op dat de beslissing tot verlenging van de opsluiting van 5 augustus 2016 uitdrukkelijk aangeeft dat betrokkene *"in een welbepaalde plaats (is) vastgehouden sedert 25.05.2016 met het oog op zijn effectieve verwijdering uit het Rijk"*. Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk voorhouden dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing als gevolg van voormelde beslissing tot verlenging van de opsluiting plots imminent zou zijn geworden.

3.9. Wat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, thans de tweede bestreden beslissing, merkt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat deze beslissing niet als een verwijderingsmaatregel kan worden gekwalificeerd. Daargelaten de vraag of dergelijke beslissing het voorwerp kan vormen van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, kan in elk geval niet worden ingezien op welke wijze de tenuitvoerlegging van het inreisverbod ondertussen imminent zou zijn geworden. Krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet *"treedt"* het inreisverbod immers *"in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend"*. Zelfs uit de wet blijkt dat de tenuitvoerlegging van een inreisverbod onmiddellijk imminent is, zodat verzoeker zich niet dienstig op de uiterst dringende noodzakelijkheid kan beroepen om na anderhalve maand een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in te dienen.

3.10. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is kennelijk laattijdig.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN